

Pugna per revitalitzar l'Assemblea

written by Redacció Unilateral | 31 de maig de 2024

Dissabte passat al ple de Vilafranca es van mostrar els dos corrents de base que conviuen a l'Assemblea en no sortir elegit un president per a l'entitat. Pel que sembla, a l'entitat hi ha els que volen continuar apostant pel processisme, que propugnen el «recuperem l'Assemblea», enfront del sector no processista. Aquests darrers, anteriorment partidaris de la llista cívica, pretenen idear noves eines de confrontació i dinamització de l'independentisme.

Ambdós corrents tenen suficients secretaris perquè un i altre es necessitin. Lluís Llach encapçala l'opció processista, i pel que es llegeix dels seus piulets, sembla que vol incrementar la crida a la mobilització i la cerca d'unitat dels partits ara mateix totalment trencada. L'altra alternativa pretén revitalitzar l'Assemblea d'una manera diferent. D'entrada amb la proposta d'una cara nova i preparada per a ser president, Josep Punga, fill polític del 1r d'octubre. Punga, juntament amb molts altres, té la intenció de repensar el moviment independentista en tant que confrontació. Totes dues opcions han estat validades pels socis de l'entitat a l'ésser Llach i Josep Costa els secretaris més votats, malgrat que en Costa va decidir no presentar-se com a president.

Qui va bloquejar i qui està enrocat? En altres mandats quan s'ha encallat l'elecció dels càrrecs orgànics al secretariat de l'Assemblea, s'ha resolt escollint una figura de consens o bé integrant ambdós corrents en la figura de la vicepresidència. Sembla que Llach es va negar en rodó a ambdues solucions, tot i que Punga va acabar retirant la candidatura. Pesarrodonà esmenta, en una entrevista publicada a YouTube aquesta setmana –i contravenint el principi de

confidencialitat que han de seguir els secretaris—, que hi ha secretaris que bloquegen per bloquejar, amb el que sembla que no ha entès res.

Més de mig milió de vots independentistes s'han perdut en els darrers set anys. Una part dels vots s'han traspassat a altres partits, i una altra gran part a l'abstenció. L'abstenció és fruit d'un processisme que actualment es troba còmode en les picabaralles internes que l'eximeixen de l'acció i una amnistia que els col·loca en el lloc de perdedors redimits. Potser caldria contemplar la gent que ha abandonat el processisme com a persones que no volen votar més sota el xantatge emocional d'amnisties ni jugades mestres. Algunes d'aquestes persones són al secretariat, amb esperit lliure i amb la intenció de reformular el moviment independentista i fer-lo creïble de nou. A més, aquesta dicotomia també s'observa dins l'entitat mateixa si analitzem, des d'aquesta perspectiva, els resultats de la consulta interna sobre la Llista Cívica amb 3758 vots en contra per 3660 vots a favor.

L'Assemblea no està dividida, és el país. Per una banda, hi ha els que volen continuar fent confiança als partits després d'una legislatura fallida en què les opcions independentistes tenien una majoria del 52% al Parlament. I, per altra banda, els que creuen que cal fer quelcom nou. Les dues opcions són legítimes i pel bé de l'entitat caldria que es cohesionessin.

La conformació dels càrrecs orgànics al secretariat nacional de l'Assemblea és sempre una tasca d'entesa. Més de setanta secretariats nacionals, tots amb el mateix dret per accedir a la presidència de l'entitat, s'han de posar d'acord i assolir l'aprovació mínima de 2/3 parts del secretariat. Els estatuts no són capritxosos, ja que d'aquesta manera l'entitat es protegeix dels possibles desequilibris per causes territorials, laborals o d'edat. I, per tant, els estatuts donen la mateixa oportunitat a qualsevol independentista, avalat amb els vots de dins el seu bloc, sigui d'on sigui i es dediqui al que es dediqui, amb més o menys repercussió

mediàtica.

Dels tuits de Llach d'aquesta setmana s'intueix que el que pretén fer, si és president de l'Assemblea, és precisament modificar aquests estatuts que fan l'entitat incontrolable per agents externs. Sembla que ho faria perquè no torni a succeir el que considera una ofensa, que a dins el secretariat nacional la gent voti el que considera la millor opció per arribar a la independència. Esperem que no sigui així i l'Assemblea no segueixi el mateix camí que el Consell de la República.

Esmentar Llach és esmentar una vida de lluita, és emocionar-se recordant himnes que han ajudat a conformar la col·lectivitat política del nostre país. La gran dignitat que mostra en voler presidir l'Assemblea en un moment en què l'independentisme polític sembla haver abandonat les seves tesis, no l'ha de limitar a menystenir altres vies i enfocaments.

Malauradament, l'enrocament de Llach de la setmana passada no augura grans projectes per a l'Assemblea més enllà de secundar uns partits sense projecte nacional i aigualir el missatge de repensar el moviment independentista. Cal una Assemblea forta i la fortalesa com ve, diu Llach ha de provenir de la unió de tots. Ara bé, la unitat ha de ser conseqüència i no premissa. I pel mateix motiu també cal que la unitat se cerqui a dins de l'entitat mateixa, amb els que volen continuar fent procés i els que volen repensar-lo. Vejam si aquest dissabte s'obté el consens i l'Assemblea es pot posar a caminar de nou pel bé del projecte i del país.